

KÊ LẠI KỈ NIỆM ĐÁNG NHỚ NHẤT TRONG NGÀY KHAI TRƯỜNG - VĂN MẪU 7

Đề bài: Em hãy nhớ lại và viết thành bài văn về một kỉ niệm đáng nhớ nhất trong ngày khai trường của mình.

Bài làm

Ngày khai trường vào lớp 6 em có một kỉ niệm để lại dấu ấn không thể phai mờ trong tâm trí em. Chuyện là thế này:

Em và Mai nhà ở cùng một phố, cùng học Mẫu giáo và Tiểu học với nhau. Hai đứa gần bó như hình với bóng, có cái bánh cũng bẻ làm đôi. Bố mẹ em đều là công chức, thu nhập tuy không cao nhưng ổn định. Còn gia đình Mai hoàn cảnh rất khó khăn. Bố Mai bị tai nạn lao động, nằm bệnh viện đã mấy tháng nay. Một mình mẹ bạn ấy vừa đi làm, vừa chăm sóc chồng con, vất vả vô cùng. Chỉ còn hơn một tuần nữa là đến ngày khai giảng mà Mai vẫn chưa có quần áo mới. Nhìn vẻ buồn rầu phẳng phất trong đôi mắt đen tròn của Mai, em hiểu tâm trạng bạn ấy nên rất thương.

Trong khi đó, mẹ đã mua cho em ba bộ đồng phục áo trắng, váy xanh rất đẹp. Em cứ băn khoăn mãi về việc có nên tặng Mai một bộ hay không. Cuối cùng, em hỏi ý kiến mẹ, mẹ cười bảo:

- Ôi con gái mẹ lớn rồi đấy! Biết nghĩ đến bạn như thế là tốt. Mẹ đồng ý! Mẹ sẽ mua lại cho con bộ khác.

Em sung sướng ôm chặt tay mẹ thay cho lời cảm ơn rồi mang bộ đồng phục sang nhà bạn. Tới gần cửa, em đã nghe thấy tiếng Mai:

- Mẹ đừng vay tiền mua quần áo mới cho con làm gì. Con mặc bộ đồ cũ này cũng được. Hoi ngắn một chút thôi, không sao đâu mẹ ạ! Mẹ để tiền mua thuốc cho bố.

Tự dưng, nước mắt em ứa ra cay xót quanh mi. Em ước gì mình có được phép lạ như Tiên ông trong cổ tích để giúp gia đình Mai ra khỏi hoàn cảnh khó khăn, túng thiếu. Cố nén xúc động, em giấu chiếc túi sau lưng rồi cất tiếng chào và bước vào nhà. Bác Xuân hỏi em:

- Hương sang chơi đấy ư? Cháu chuẩn bị cho ngày khai giảng đến đâu rồi?

- Dạ, thưa bác, bố mẹ cháu mua cho cháu đủ cả rồi ạ!

Giọng bác Xuân chột chùng xuống:

- Tội nghiệp cái Mai nhà bác! Giờ này mà chưa có gì! Thôi, để từ từ bác lo!

Dứt lời, bác vội vã đi ra, đôi mắt đỏ hoe. Còn Mai, nãy giờ bạn ấy vẫn ngồi im lặng trên giường với vẻ mặt không vui.

Em đến gần Mai, thì thầm:

- Mai ơi! Cậu nhắm mắt lại đi! Tớ có cái này tặng cậu!

- Gì thế? Ô mai hả? Hay là kẹo cốm ?

- Không phải! Hơn thế nhiều ! Cho cậu đoán lại đây!

- Thế tớ chịu!

- Thôi được rồi ! Nhưng cậu phải hứa là sau khi tớ về cậu mới được giờ ra xem nhé!

- Ừ!

Mai nhắm hờ đôi mắt, hàng mi rung rung, trên môi thoáng một nét cười.

Dúi vội chiếc túi vào tay Mai, em chạy nhanh ra cửa. Trên đường về, em tự hỏi không biết thái độ của Mai sẽ ra sao khi thấy bộ đồng phục mới. Ngạc nhiên hay xúc động? Có thể là cả hai. Em không muốn Mai đem trả lại.

Tối hôm ấy, nhà em có khách. Đó là hai mẹ con Mai. Bác Xuân cầm chiếc túi trên tay, lúng túng nói với mẹ em:

- Sáng nay, cháu Hương có mang sang cho cháu Mai nhà tôi bộ đồng phục này nhưng tôi sợ cháu chưa xin phép bác, nên...

Mẹ em vội đỡ lời:

- Bác và cháu Mai cứ yên tâm! Cháu Hương đã hỏi ý kiến tôi rồi ạ ! Tôi coi cháu Mai cũng như người nhà, xin bác đừng ngại !

- Vậy thì mẹ con tôi xin cảm ơn bác và cháu Hương !

Tiền mẹ con Mai ra về, em xiết chặt tay người bạn thân thiết của mình và thấy lòng thanh thản, tràn ngập niềm vui. Ngày khai trường năm ấy, em và Mai lại sánh bước bên nhau trên con đường chan hòa nắng sớm.